

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 795

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 29 noiembrie 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.226 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 1.328 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei	7-8
Decizia nr. 1.229 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114 ¹ alin. 2, art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă	3-4	Decizia nr. 1.330 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală	9-10
Decizia nr. 1.323 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală	5-6	Decizia nr. 1.331 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală	11-12
Decizia nr. 1.327 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală	6-7	Decizia nr. 1.333 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală	12-14
		Decizia nr. 1.371 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 4 din Codul penal	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.226**

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.874/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 13 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.874/212/2008, **Tribunalul Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că prin contestația la executare introdusă potrivit art. 399 din Codul de procedură civilă se urmărește modificarea unor hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, ceea ce contravine prevederilor art. 129 din Constituție. Prin textul de lege criticat se instituie o cale de atac „ce dă posibilitatea, după soluționarea litigiului, analizându-se inclusiv aspecte de fond ale cauzei, a se modifica dispozitivul unei hotărâri”.

Tribunalul Constanța — Secția comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut:

— Art. 304: *„Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate.*

1. când instanța nu a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale;
2. când hotărârea s-a dat de alți judecători decât cei care au luat parte la dezbaterile în fond a pricinii;

3. când hotărârea s-a dat cu încălcarea competenței altei instanțe;

4. când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești;

5. când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat formele de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2;

6. dacă instanța a acordat mai mult decât s-a cerut ori ceea ce nu s-a cerut;

7. când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine de natura pricinii;

8. când instanța, interpretând greșit actul juridic dedus judecății, a schimbat natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia;

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.”;

— Art. 399 alin. 1: *„Împotriva executării silită, precum și împotriva oricărui act de executare se poate face contestație de către cei interesați sau vătămați prin executare. De asemenea, dacă nu s-a utilizat procedura prevăzută de art. 281¹, se poate face contestație și în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, precum și în cazul în care organul de executare refuză să înceapă executarea silită ori să îndeplinească un act de executare în condițiile prevăzute de lege.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 969 din 25 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 705 din 16 octombrie 2008, a reținut, în esență, că procedura contestației la executare este destinată să înlăture neregularitățile comise cu prilejul urmăririi silită sau să expliceze titlul executoriu ce urmează a fi valorificat. În cadrul soluționării contestației, instanța nu poate examina împrejurări care vizează fondul cauzei și care sunt de natură să repună în discuție hotărâri care emană de la organe cu activitate jurisdicțională în fața cărora au avut loc dezbateri contradictorii, părțile având posibilitatea, cu acel prilej, de a invoca apărările de fond necesare. O soluție contrară sub acest

aspect ar nesocoti principiul autorității de lucru judecat, ceea ce este inadmisibil. De altfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea competenței instanțelor și a procedurii de judecată constituie atributul exclusiv al legiuitorului, acesta fiind ținut desigur ca în procesul de legiferare să se circumscrie cadrulul constituțional.

De asemenea, prin Decizia nr. 722 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 7 august 2008, Curtea a reținut că susținerile autorului excepției referitoare la posibilitatea anulării unei hotărâri judecătorești ce constituie titlu executoriu sunt neîntemeiate, deoarece contestația la executare este un mijloc procedural prin care se poate obține anularea oricărui act de executare, nicidecum anularea unei hotărâri judecătorești. Instanța de judecată ce soluționează contestația va analiza dacă actele de executare se realizează cu respectarea dispozițiilor legale sau va stabili

înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului ce se execută. Astfel, motivele invocate pe calea contestației la executare nu pot să se refere la chestiuni de fond, întrucât acestea au putut fi invocate în cursul judecății în fond sau prin exercitarea căilor de atac împotriva hotărârii judecătorești ce constituie titlu executoriu. Numai în cazul în care executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu care nu este emis de o instanță judecătorească, se pot invoca în contestația la executare apărări de fond împotriva titlului executoriu și numai dacă legea nu prevede în acest scop o altă cale de atac.

Prin urmare, dispozițiile criticate sunt în concordanță cu cele ale art. 129 din Constituție.

Considerentele și soluția acestor decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 coroborate cu cele ale art. 399 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 6.874/212/2008 al Tribunalului Constanța — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.229

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul

de procedură civilă, excepție ridicată de Radu Gheorghe Voiculescu în Dosarul nr. 26.237/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii de amânare depuse la dosar de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de amânare.

Curtea, deliberând, respinge cererea de amânare depusă la dosar de către autorul excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 26.237/3/2009, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Radu Gheorghe Voiculescu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, deși legiuitorul a dispus în mod expres abrogarea alin. 2 al art. 118 din Codul de procedură civilă, care prevedea că nedeplinirea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică, instanța de judecată, coroborând art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă, a dispus decăderea pârâtului din dreptul de a mai formula probe și a invoca excepții. Astfel, din aplicarea acestor texte de lege, deși avocatul autorului excepției a depus întâmpinarea la prima zi de înfățișare, se ajunge, potrivit autorului excepției, la o încălcare a prevederilor constituționale ale art. 21 și 24, precum și a celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Radu Gheorghe Voiculescu în Dosarul nr. 26.237/3/2009 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 — accesul liber la justiție și ale art. 24 — dreptul la apărare. De asemenea, se invocă prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că autorul acesteia critică modul de interpretare și aplicare de către instanța de judecată a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Astfel, autorul excepției este nemulțumit, în esență, de soluția pronunțată de către instanța de judecată în dosarul său, și anume decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică.

Asemenea critici nu intră în competența Curții Constituționale, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată[...]”. Sub acest aspect, Curtea Constituțională a statuat în repetate rânduri că nu intră în atribuțiile sale cenzurarea aplicării legii de către instanțele judecătorești, controlul judecătoresc realizându-se exclusiv în cadrul sistemului căilor de atac prevăzute de lege.

Așa fiind, Curtea va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 103, art. 114¹ alin. 2 și art. 118 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.323

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Lupașcu în Dosarul nr. 3209./270/2009 al Judecătoriei Onești.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât autorul acesteia solicită, în realitate, modificarea dispozițiilor de lege criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3209./270/2009, **Judecătoria Onești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Marian Lupașcu cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât, în afara unor situații limitativ enumerate, nu prevede asistență juridică obligatorie pentru învinuit sau inculpat în faza urmăririi penale, ceea ce este de natură să conducă la o discriminare vădită între fazele procesului penal. Invocă, în acest sens, și dispozițiile art. 6 din Codul de procedură penală referitoare la garantarea dreptului la apărare.

Judecătoria Onești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Asistența juridică este obligatorie când învinuitul sau inculpatul este minor, internat într-un centru de reeducare sau într-un institut medical educativ, când este reținut sau arestat chiar în altă cauză, când față de acesta a fost dispusă măsura de siguranță a internării medicale sau obligarea la tratament medical chiar în altă cauză ori când organul de urmărire penală sau instanța apreciază că învinuitul ori inculpatul nu și-ar putea face singur apărarea, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 24 privind dreptul la apărare, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că autorul acesteia solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a prevedea asistența juridică obligatorie pentru învinuit sau inculpat în faza urmăririi penale. O asemenea solicitare nu intră, însă, în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 171 alin. 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Marian Lupașcu în Dosarul nr. 3209./270/2009 al Judecătorei Onești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.327
din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin.1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Mirea și Niculina Mirea în Dosarul nr. 4.844/303/2009 (număr în format vechi 2.661/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

La apelul nominal, pentru autorii excepției, răspunde apărătorul ales, Delia-Beatrice Zodilă, cu împuternicire avocațială la dosar.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul ales solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând argumentele invocate în fața Curții de Apel București — Secția I penală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, întrucât critica formulată vizează, în realitate, interpretarea și aplicarea legii.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.844/303/2009 (număr în format vechi 2.661/2009), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Valentin Mirea și Niculina Mirea cu ocazia soluționării recursului împotriva unei decizii penale referitoare la o cerere de revizuire.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, prin limitarea admisibilității cererii de revizuire doar la situația în care s-au descoperit fapte sau împrejurări care nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei, fără a da posibilitatea părților interesate să obțină o prelungire a probatoriului pentru a-și dovedi nevinovăția sau a demonstra că pedeapsa aplicată a fost greșit individualizată, încalcă accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Curtea de Apel București — Secția I penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin.(1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „*Revizuirea poate fi cerută când:*

a) *s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute de instanță la soluționarea cauzei.*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, autorul acesteia solicită completarea

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Valentin Mirea și Niculina Mirea în Dosarul nr. 4.844/303/2009 (număr în format vechi 2.661/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.328

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei, excepție ridicată de Florin Oancea în Dosarul nr. 1.822/301/2008 al Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă, personal, partea Elena Mariana Dragnea (fostă Podaru), fiind lipsă celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.822/301/2008, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei**, excepție ridicată de Florin Oancea într-o cauză civilă având ca obiect divorț.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 55 din Codul familiei sunt neconstituționale, întrucât, fiind vorba de un drept personal nepatrimonial, acțiunea în tăgada paternității trebuie să fie imprescriptibilă pentru toți titularii dreptului la acțiune, care trebuie să se bucure de același regim juridic, fiind în situații juridice identice. În acest sens, apreciază că nu poate fi considerat util momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție instituit de art. 55 din Codul familiei, respectiv de la nașterea copilului. Dacă soțul mamei nu a promovat acțiunea în tăgada paternității în termen de 3 ani de la nașterea copilului nu înseamnă neapărat că a stat în pasivitate, ci poate însemna faptul că nu au existat elemente care să îl conducă la concluzia că nu este copilul lui. Prin urmare, autorul excepției apreciază că, instituindu-se regula imprescriptibilității dreptului la acțiune în tăgada paternității, interesul copilului este ocrotit. Astfel, arată că nu poate avea eficiență termenul de 3 ani socotit de la nașterea copilului, ci cel socotit de la data la care partea interesată, cu drept de acțiune în tăgada paternității, a aflat că este posibil ca soțul mamei să nu fie tatăl copilului.

Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 55 din Codul familiei, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 288/2007 pentru modificarea și completarea Legii nr. 4/1953 — Codul familiei, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 749 din 5 noiembrie 2007.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

„Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.

Dacă acțiunea nu a fost introdusă în timpul minorității copilului, acesta o poate porni într-un termen de 3 ani de la data majoratului său.

Reclamantul poate fi repus în termen, în condițiile legii.”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 55 din Codul familiei au mai făcut obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași dispoziții constituționale și având o motivare similară.

În acest sens, este Decizia nr. 582 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 379 din 8 iunie 2010, Decizia nr. 1.060 din 14 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 551 din 7 august 2009, sau

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 55 din Codul familiei, excepție ridicată de Florin Oancea în Dosarul nr. 1.822/301/2008 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Decizia nr. 776 din 1 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 1 august 2008, prin care Curtea a statuat că reglementarea criticată nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, consacrat prin art. 16 din Legea fundamentală.

Astfel, prin aceste decizii, Curtea a reținut că, drept urmare a modificării art. 55 din Codul familiei prin Legea nr. 288/2007, dreptul la acțiune în tăgăduirea paternității pentru mamă și pentru copil se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului, iar pentru soțul mamei termenul curge de la data când acesta a luat însă cunoștință de nașterea copilului. Așadar, legiuitorul a înlăturat o situație de inegalitate între titularii dreptului la acțiune în tăgăduirea paternității, și anume soțul mamei, pe de o parte, și mamă și copil, pe de altă parte, prin stabilirea aceluiași termen de prescripție, chiar dacă acest termen curge de la date diferite.

De asemenea, Curtea a constatat că legiuitorul, prin reglementarea adoptată, a avut în vedere interesul exclusiv al copilului. În acest sens, este și art. 3 alin. 1 din Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată de România prin Legea nr. 18/1990, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 13 iunie 2001, care prevede că *„în toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau de organele legislative, interesele copilului vor prevala”*.

În jurisprudența sa, Curtea a reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât cu respectarea cadrului legal stabilit de legiuitor, care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, are legitimarea constituțională de a stabili procedura de judecată. Aceasta implică și reglementarea unor termene, după a căror expirare valorificarea dreptului nu mai este posibilă.

De altfel, acest termen a fost, în reglementarea inițială, de 6 luni, iar prin modificarea legii, termenul special de prescripție a fost stabilit la 3 ani, având tocmai în vedere posibilitatea ca soțul mamei copilului să ia cunoștință de nașterea acestuia într-un termen relativ acceptabil.

Așa fiind, întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.330

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Victor Florea în Dosarul nr. 10/55/2003 al Tribunalului Arad — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10/55/2003, **Tribunalul Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Victor Florea cu ocazia soluționării apelurilor împotriva unei sentințe penale și în contextul invocării excepției de nelegalitate a unor acte administrative, în condițiile în care instanța de judecată a respins cererea de sesizare a Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Arad, urmând să se pronunțe asupra pretensei nelegalități a probelor odată cu fondul cauzei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care reglementează competența instanței penale de a judeca orice problemă extrapenală de a cărei rezolvare prealabilă depinde soluționarea fondului cauzei penale, încalcă dispozițiile constituționale privind controlul

judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe calea contenciosului administrativ, precum și dreptul la un proces echitabil, în măsura în care pot servi ca temei juridic al limitării dreptului de acces în fața unui judecător de contencios administrativ. Arată că art. 126 alin. (6) din Constituție garantează dreptul de a prezenta actele administrative în fața unei instanțe cu competență specială în materia controlului acestor acte. Totodată, consideră că „tribunal imparțial” în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este tribunalul specializat, și anume instanța de contencios administrativ. Mai precizează că aceeași formulare a art. 44 exista și în Codul de procedură penală din 1973. Astfel, deși abrogarea implicită a normei criticate pare evidentă, instanțele penale refuză să confere efectivitate drepturilor constituționale și nu transmit spre soluționare instanțelor de contencios administrativ excepțiile de nelegalitate ridicate cu privire la acte administrative.

Tribunalul Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât art. 126 alin. (6) din Constituție stabilește o competență specială și exclusivă în favoarea instanței de contencios administrativ în ceea ce privește controlul judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice. Consideră că excepția este întemeiată și în raport cu prevederile art. 6 referitoare la dreptul de acces la un tribunal instituit prin lege din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, în condițiile în care art. 126 alin. (6) din Constituție stabilește o competență exclusivă în favoarea instanței de contencios administrativ, nu se poate deroga pe calea unei legi ordinare în sensul ca, prin excepție, această competență să aparțină instanței penale în cauzele penale. Prin urmare, excepția de neconstituționalitate este întemeiată în măsura în care limitează părților din cadrul procesului penal dreptul de a avea acces la controlul judecătoresc efectuat de instanța de contencios administrativ cu privire la acte administrative emise de autoritățile publice.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în

măsura în care limitează accesul părților din cadrul procesului penal la un control judecătoresc efectuat de instanța de contencios administrativ cu privire la acte administrative emise de autoritățile publice.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Instanța penală este competentă să judece orice chestiune prealabilă de care depinde soluționarea cauzei, chiar dacă prin natura ei acea chestiune este de competența altei instanțe.*

Chestiunea prealabilă se judecă de către instanța penală, potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (6) privind controlul judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice, precum și a prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Victor Florea în Dosarul nr. 10/55/2003 al Tribunalului Arad — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală reglementează competența instanței penale de a judeca orice problemă extrapenală de a cărei rezolvare prealabilă depinde soluționarea fondului cauzei penale, ceea ce nu este de natură a aduce atingere prevederilor art. 126 alin. (6) din Constituție, întrucât acestea din urmă nu exclud posibilitatea exercitării controlului judecătoresc al actelor administrative ale autorităților publice pe alte căi decât cea a contenciosului administrativ, ci doar garantează un asemenea control și îi delimitează sfera de aplicare. Obiectul controlului instituit de art. 44 alin. 1 și 2 din Codul de procedură penală îl reprezintă chestiunile prealabile, operând o prorogare de competență în favoarea instanței penale, care este justificată pe deplin de scopul procesului penal, și anume constatarea la timp și în mod complet a faptelor ce constituie infracțiuni, astfel încât orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Referitor la pretinsa încălcare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, textul de lege dedus controlului de constituționalitate nu oferă temei unei atari critici, întrucât instanța penală judecă chestiunea prealabilă potrivit regulilor și mijloacelor de probă privitoare la materia căreia îi aparține acea chestiune, fiind astfel asigurat dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

În plus, dispozițiile de lege criticate aparțin normelor de procedură a căror adoptare este atributul legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reglementări speciale, în deplină conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*.

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.331

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Picior în Dosarul nr. 18.269/325/2008 al Tribunalului Timiș – Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Decizia penală nr. 1.213/R din 14 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 18.269/325/2008, admitând recursul împotriva Încheierii din 13 noiembrie 2009 a Tribunalului Timiș — Secția penală, **Curtea de Apel Timișoara – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Liviu Picior în Dosarul nr.18.269/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală încalcă dreptul la un proces echitabil, în măsura în care îngăduiesc posibilitatea de a restitui cauza procurorului în situația în care constatarea încălcării normelor referitoare la organul competent să efectueze cercetarea penală are loc după terminarea cercetării judecătorești. Arată că este inechitabil ca o încălcare a normelor de procedură, care este sancționată cu nulitatea absolută, să fie tratată diferit numai din cauza faptului că a fost invocată sau constatată la un moment

procesual diferit, fără vreo altă diferență din punct de vedere juridic.

Curtea de Apel Timișoara — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, având următorul cuprins: *„Când se constată, înainte de terminarea cercetării judecătorești, că în cauza supusă judecării s-a efectuat cercetare penală de un alt organ decât cel competent, instanța se desesizează și restituie cauza procurorului, care procedează potrivit art. 268 alin. 1. Cauza nu se restituie atunci când constatarea are loc după începerea dezbaterilor sau când instanța, în urma cercetării judecătorești, schimbă încadrarea juridică a faptei într-o altă infracțiune pentru care cercetarea penală ar fi revenit altui organ de cercetare.”*

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) teza întâi privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional, prin raportare la aceleași dispoziții din Legea fundamentală, invocate și în prezenta cauză, și cu motivări

similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.191 din 11 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că autorul excepției pornește de la o premisă eronată, și anume aceea că o nulitate absolută ce atrage trimiterea cauzei la procuror poate fi acoperită în anumite situații. Or, legiuitorul a stabilit în mod univoc, în alin. 2 al art. 332 din Codul de procedură penală, că aspectele referitoare la nerespectarea dispozițiilor privitoare la competența după materie sau după calitatea persoanei, sesizarea instanței, prezența învinutului sau a inculpatului și asistarea acestuia de către apărător, care, potrivit art. 197 alin. 3 din Codul de procedură penală, sunt

vătămări ce nu pot fi înlăturate în niciun fel, obligă instanța de judecată să se desesizeze. Așa fiind, alin. 1 al art. 332 din Codul de procedură penală reglementează cu privire la viciile de competență ce pot fi acoperite și care nu impun restituirea cauzei la procuror. Prin urmare, dispozițiile de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 332 alin. 1 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Liviu Picior în Dosarul nr. 18.269/325/2008 al Tribunalului Timiș — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.333

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 3.464/83/2004 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă Curții că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a transmis concluzii scrise în sensul respingerii excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea nr. 25/Ap din 28 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.464/83/2004, **Tribunalul Satu Mare — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată de Adrian Almășan cu ocazia soluționării unei cauze penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, întrucât lasă numai la latitudinea procurorului extinderea procesului penal cu privire la alte persoane.

Tribunalul Satu Mare — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „*În cursul judecății, când se descoperă date cu privire la participarea și a unei alte persoane la săvârșirea faptei prevăzute de legea penală pusă în sarcina inculpatului sau date cu privire la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală de către o altă persoană, dar în legătură cu fapta*

inculpatului, procurorul poate cere extinderea procesului penal cu privire la acea persoană.

Dispozițiile art. 336 se aplică în mod corespunzător.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 referitoare la dreptul la apărare și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 337 din Codul de procedură penală au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 95 din 4 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 5 martie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate, reținând că procedura extinderii procesului penal cu privire la alte persoane este în concordanță cu dispozițiile art. 131 alin. (1) din Constituție, referitor la rolul Ministerului Public, potrivit căruia, „*În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”. Corespunzător acestor atribuții constituționale, Ministerul Public este singurul îndreptățit să ceară extinderea procesului penal, așa cum este singurul care întocmește actul de acuzare. Această simetrie juridică respectă accesul liber la justiție și nu contravine principiului egalității în drepturi, deoarece se aplică fără nicio discriminare tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei. Mai mult, în situația în care procurorul nu formulează o cerere de extindere a procesului penal, partea interesată poate sesiza organele de urmărire penală, în temeiul art. 221 („*Modurile de sesizare*”), respectiv art. 279 („*Organele cărora li se adresează plângerea*”) din Codul de procedură penală. Se asigură astfel accesul liber la justiție și, în mod corespunzător, toate garanțiile ce caracterizează un proces echitabil, inclusiv sub aspectul asigurării dreptului la apărare și al îndeplinirii exigențelor privind înfăptuirea justiției.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 337 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Adrian Almășan în Dosarul nr. 3.464/83/2004 al Tribunalului Satu Mare — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.371

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 4 din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzurcă în Dosarul nr. 1.905/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.905/89/2007, **Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215**

alin. 1, 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzurcă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 45 referitoare la *Libertatea economică*, art. 135 alin. (2) lit. a) referitoare la economia României, art. 11 referitoare la *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* raportat la art. 1 din Protocolul nr. 4 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Interzicerea privării de libertate pentru datorii*, deoarece textul incriminează fapte ce țin de activitatea comercială, instituindu-se o sancțiune penală ce nesocotește libertatea comerțului și libertatea contractuală în condițiile în care o eventuală neîndeplinire a unei obligații contractuale poate fi sancționată doar în materie civilă.

De asemenea, textul nu face nicio distincție referitoare la situația în care beneficiarul are cunoștință în momentul emiterii că nu există disponibilul necesar acoperirii cecului la tras. O astfel de stare este menită să ducă la concluzia că nu ar fi întrunite elementele constitutive ale infracțiunii și că fapta incriminată se încadrează în dispozițiile din Legea nr. 59/1934 asupra Cecului.

Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. 1, 3 și 4 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.

[...] Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. 1, 3 și 4 din Codul penal, excepție ridicată de Cezar Adrian Lăzурcă în Dosarul nr. 1.905/89/2007 al Curții de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori. Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

